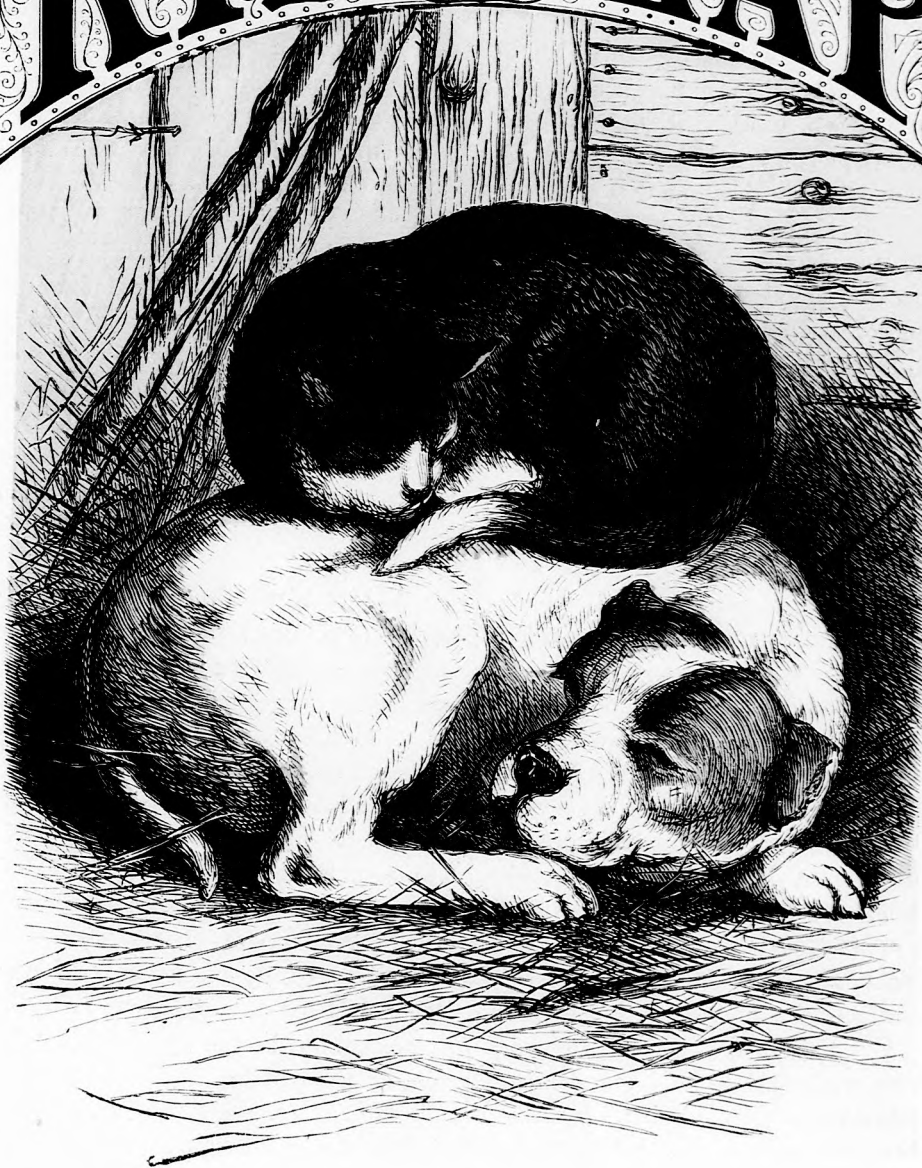

LÁM.

KIS LAP

JÓ BARÁTSÁG. (Lásd a 171. lapon.)

11. szám. — 1877. Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XII. kötet.

ület.

A KIS JAKAB KALANDJAI.

— Angol elbeszélés. —

Egy moesáros, puszta sikon élt egyszer egy öreg sánta ember, ki ifju korában katona levén, az egyik lába jóformán használhatlanná lett azon seb által, melyet egy csatában kapott. A szegény ember ekként munkaképtelenné levén, egy kis házat épített s a kunyhó körül lévő darabka földjét saját kezével nagy fáradsággal művelte: e földeske őt aztán bőven ellátta burgonyával és egyéb zöldségekkel. E mellett keresett magának néhány fillért is, azzal, hogy az utazóknak egy kaput nyitogatott, mely házikója közelében egy különben elzárt utra nyílt.

Egyszer jártában egy kis kecskét talált, mely anyját elveszté s az éhhalálhoz már közel volt: ezt haza vitte s ott etette kertje természetnyeivel s gondosan ápolgatta, míg nagy és erős nem lett. A kis Nancsi (mert ilyen nevet adott neki) hálával viszonzta gazdája gondozását s úgy ragaszkodott hozzá, mint valami házi ebecske. Fejecskéjét beszokta volt fészkelni az öreg ölébe, s kezéből ette a kenyeret, melyet a szegény ember mindig örömmel adott neki. A jó öreg gyakran csöndes örömmel nézett e kis állatkára és szívének ez ártatlan gyönyörében hálát adott istennek, ki szegénységében és szerencsétlenségében oly hű barátot küldött neki.

Egy téli éjjelen a szegény embernek úgy rémlett, mintha valami gyermeksirást és jajgatást hallana. Jószívü és szánakozó ember levén, még ágyából is fölkel, gertyát gyújtott s kiment, hogy házikója környékét megvizsgálja. S ime, csakhamar

egy kis csecsemőt talált, melyet alkalmasint valami kóbor koldus vagy ezigány oda kitett volt.

Az öreg a gyermek láttára elrémült, nem tudván, mi tevő legyen.

— Hát még ilyen kis gyermek gondozásával is terheljem magamat? dörmögé magában. S mégis, folytatá könnyörülettel áthatva, s mégis, megtagadhatom-e segíségemet e szegény teremtestől, mely nálamnál is sokkal nyomorultabb? Nem, az nem lehet! isten, ki az erdők madarai- és a mezők állatairól gondoskodik és ki áldást ígért mindazokra, kik jóindulatnak és könnyörületesek, isten akarja, hogy e gyermeket oltalmazzam. Legalább beviszem kunyhómba, mert ha be nem fogadom a szegény elhagyott párát, akkor reggelig el kell neki vesnie a fagytól és éhségtől.

Ekként okoskodva és karjaira föl emelve a kis lelenzet, észrevette, hogy ez igen csinos, egészséges fiucska, jóllehet csak silány rongyokba volt bepólyázva.

A kis lelenz, szinte érezvén az iránta tanusított könnyörületet, mosolyogva nyujtá kövér kis karjait, mintha csak meg akarta volna ölelni jóltevőjét. Szobájába lépvén a jó öreg, ismét zavarba jött, miként és honnan szerezzen e kis gyermeknek való eledelt? de Nancsira, a kecskére pillantva, eszébe jutott, hogy ennek van teje bőven; előhozván tehát a kecskét, oda tartotta a gyermeket s a kecske úgy megszoptatta, mint akármely dajka.

Most az öreg még nagyobb érdekléssel viseltetett a gyermek iránt s továbbra is halasztá tervét, hogy megszabaduljon a gyermek ápolásától.

viselő
tartá
fog t
talán
zetén
mek
láson
tüzel
temet
kedet
iránt,
ember
játéka

ról na
épség
tes eg
korba
pes m
kül, a
neki a
tott. E
nak tö
érkezt
két, —
zott v
hátára
vén, m

Ö
terhelv
nyája;
még so
holmi
szaladg

Ig
kára Ja
reá biz

— Ki tudja, mondá, az isteni gondviselés, mely eddig oly csodálatosan megtartá e gyermeket, talán hasonló módon fog további élete fölött is intézkedni s talán engemet is meg fog áldani, mint végzetének alázatos végrehajtóját. Ha a gyermek felnő, legalább örömem és vigasztalásom lesz magányomban, és segíteni fog tüzelőre való száraz galyat szedni és kermetet megmivelní.

Ez időtől fogva napról napra növekedett a szegény öreg szeretete a kis lelenz iránt, ki csakhamar hozzá szokott az öreg emberhez, atyjának tartotta s őt ártatlan játékaival gyönyörködtette.

Öröm volt látni, hogy a kis fiu napról napra mennyire növekedett erőben és épségben; teli és virágzó arca a tökéletes egészségnek kifejezése volt és olyan korban, midőn más gyermek még alig képes még lábra állani dajkája segítsége nélkül, a kis Jakab (mert ezt a nevet adta neki az öreg) már támasz nélkül járhatott. Rövid idő múlva a kis Jakab lábainak tökéletesen ura volt és a nyár megérkeztével elkísérte mamáját, — a kecskét, — a legelőre, hol órákig játszadozott vele, majd a hasa alá bujván, majd hátára mászván, majd körülte szökdécselvén, mintha valóban kis bakocska volna.

Öltözettel Jakab nem igen volt megterhelve. Nem volt se csizmája, se harisnyája; de meleg volt az idő s így Jakab még sokkal kellemesebbnek találta, hogy holmi fölösleges ruha nem akadályozza szaladgálásaiiban.

Igy mult néhány esztendő s nem sokára Jakab atyjának kitűnő hasznára volt; reá bízhatta a kapura való fölügyeletet,

ugy hogy az öreg távollétében azt az arra kocsikázóknak ügyesen nyitogatta; a főzés mesterségben is nagy előmenetelt tett, ugy, hogy levest főzni már oly jól tudott, mint maga az öreg. A téli estéken az öreg mulattatta Jakabot szép történetek elbeszélésével, elbeszélte neki a csatákat, melyben ő maga is harczolt, oly eleve séggel, hogy Jakab azok hallgatásába soha bele nem fáradt. De a mi a kis lelenz leginkább gyönyörködteté, az az volt, hogy láthatta, miként forgatta atyja mankóját puska helyett és miként vezérkedett kiáltva :

— Jobbra! — balra! — vigyázz! — tüzet! — indulj! — állj!

Alig hat éves korában Jakab a sep-rünyelet, melyet puska gyanánt kezébe adott az öreg, oly ügyesen tudta forgatni, mint akármelyik vén katona. Az öreg embernek arra is gondja volt, hogy fiának szívébe tiszta és egyszerű erkölcsi és vallásos érzelmek csiráját ültesse.

— Jakab! imigy szóla, soha ne mondj hazugságot, még akkor sem, ha akár elevenen meg akarnának sütni; a katona soha sem hazudik.

Jakab fölemelt fejjel lépdelt ilyenkor végig a szobán, igérvén, hogy ő is, mint a katona, mindig igazmondó lesz. Az öreg azt is kívánta, hogy kedvenceze írni és olvasni tanuljon; de hogy valósítsa e szép szándékát? mikor kunyhójában nem volt sem könyv, sem papir, sem toll! Nemes, kintartó igyekezett azonban végre legyőz minden nehézséget! Nyár idején az öreg, kunyhója előtt ülven, betüket rajzolt a homokba és Jakabot mindaddig taníttatta, míg végre ekként megtanulta az egész

abécét. Ily módon aztán szótagok s végre egész szavak kiejtésére is megtanította, a kis Jakab pedig nagy könnyűséggel tanult s rövid idő múlva nemcsak olvasni tudott, hanem maga is leirta a szavakat a homokba.

Ez időtájban a jó kecske, mely a kis fiúnak oly hűséges dajkája volt, megbetegedett és meghalt. A kertben temették el s Jakab aztán gyakran eljárt oda, hogy szegény dadáját megsirassa. Egy nap, midőn a fiúcska ekként a kertben buslakodott, egy előkelő hölgy jött arra kocsin s a gyermek jajgatásait meghallá, még mielőtt őt a gyermek észrevehette. Jakab, midőn az idegen nőt meglátta, oda futott, hogy a kaput kinyissa: de a hölgy megállott s kérdezé tőle, kit siratott oly keservesen? Jakab azt felelé, hogy szegény dadáját siratta, ki itt a kertben van eltemetve. A hölgy csudálkozva hallá, hogy ilyen helyen van a temető s azért is folytatá tudakozásait s kérdé:

— Mi volt a neve a dadádnak, kis fiam?

— Nancsinak hívtuk.

— És már nagyon öreg volt szegény?

— Oh bizony volt már vagy tiz éves.

Az utolsó időben már csak itt legelészett csöndesen a mezőn.

E feleleten a hölgy még jobban elcsudálkozott; de azalatt az öreg ember is előjött és megmagyarázta az egész dolgot. Az idegen hölgynek nagyon megtetszett a csinos, ügyes kis árva fiú s így szólt hozzá:

— Kis fiam, akarsz-e velem jönni? gondoskodni fogok rólad, ha jól viseled magadat.

— Köszönöm szivességét, felele határozottan Jakab, nekem itt kell maradnom, jó öreg gyámom több éven keresztül gondoskodott rólam, most én fogom gondját viselni.

Az uri hölgynek nagyon tetszett ez a nyíltszivü felelet s egy tallért adván Jakabnak ajándékol, hogy azon magának cipőt és harisnyát vegyen, utját folytatta.

Jakab már jól ismerte a pénz használatát, mert az öreg gyakran küldte a közelfekvő városba, hogy ott kenyeret és egyéb szükséges tárgyakat vásároljon; de tökéletesen ismeretlen dolog volt előtte a harisnyák használata, mert egész életében még olyasmit nem viselt s nem is érezte annak hiányát. Másnap reggel azonban az öreg meghagyta Jakabnak, hogy a városba menjen s ott az uri hölgy kívánsága szerint használja föl pénzét, mert sokkal becsületesebb volt, hogy sem engedhetne volna, hogy az más célra fordítassék. Jakab a városból csakhamar visszatért s az öreg fölötte meg volt lepve, midőn látta, hogy Jakab épen úgy tért haza, amint elment volt.

— Hej! Jakab, hol van a harisnya, melyet vásárolnod kellett volna?

— Kedves apám, felelt Jakab, bementem ugyan egy boltba és ott tréfából meg is próbáltam egy párt, de oly kényelmetlennek találtam, hogy járni sem tudtam; pénzemen tehát vettem egy jó meleg zubbonyt kedves apa számára, mert a tél megérkezett, meglássa, jó hasznát fogja venni.

Jakab viseletének több ilyen példájával megmutatta, hogy háladatos, nemes szivü fiúcska. Csak egy hibája volt, t. i.

tulságosan féltette becsületét. Az öreg megtanította, miként kelljen ügyesen használni lábait és karjait s Jakab igen ügyes birkozó lett, úgy hogy a szomszédságban minden korabeli fiút könnyen földhöz vághattott. Nem ijedt meg, ha ellenfele nála nagyobb is volt; ha csak egy szóval is valahogy megsértették becsületében, azonnal kész volt a birkozásra; különben a legszelidebb s a legbékésebb fiu volt a világon.

Jakab ilyen módon tizenkét éves lett; ekkor azonban szegény öreg apja hirtelen nagyon megbetegedett. A fiu a beteg körül mindent megtett; főzött neki levest s etette őt saját kezével, ágya mellett virasztott egész éjjeleken át, a beteg öreg

embernek minden mozdulataiban segítségül volt. De a jó fiunak minden fáradsága hiába volt, a szegény beteg napról napra rosszabbul lön és érezte, hogy többé föl

nem gyógyul. Egy nap ágyához szólítá tehát a kis Jakabot és kezét atyai gyöngédséggel megfogva, azt mondá neki, hogy nem sokára meg fog halni. E váratlan nyilatkozatra a kis Jakab keservesen sirni kezdett; de az öreg nyugodtságra intvén őt, arra kérte, hogy figyelmesen hallgassa meg tanácsát, melyet életének utolsó perczében neki adni akar.

— Sok éven át szegénységben éltem, mondá, de vajjon nem lett volna-e rosszabb dolgom, ha gazdag lettem volna? Sok hibát és kellemetlensé-

A VAMPIR. (Lásd a 170. lapon.)

get kikerültem, melyekbe talán különben bele estem volna s jóllehet gyakran ebédem sem volt és mindig sauyarum éltem mindazáltal épen oly jó egészségnek örvendhettem és oly hosszú életet éltem, minőt a sors közönségesen juttat a fölöttem álló jobbmóduaknak. Most meg fogok halni, — érzem testem minden tagjában; el fogják temetni öreg atyádat . . .

(Folytatása következik.)

DISZNÓ-PÖRKÖLÉS.

(Képpel a 176. lapon.)

MI SIVITÁS, ordítás! —
Pocza ordít, semmi más.
Jókor reggel vetett véget
Bellér az ő életének.

Most ott fekszik teteme,
Zsup-láng lobog felette.
Tisztára az pörzsöli le,
Pirkad bele farka, füle.

Nagy késével a bellér,
(Mely borotvával felér.)
A sertést meghorotválja,
Pusztul minden szőre, szála.

Este vig lesz a tora,
Bő is lesz a vacsora.
Lesz majd hurka, majorannás,
No meg kolbász is, fokhagymás.

Hát a fehér pecsenye,
A mely után esemesége
Reggel óta a kis Jani, —
Mekkorákat fog most falni.

No csak egyél Janikám!
De vigyázz magadra ám!
Nagyon jól ne találj lakni!
Mert azután nem egy éjjel —
De ötig sem fogsz alhatni!

A MESÉS KÖNYVECSKE.

— Beszélyke. —

Elmeséli *Ilona* néni.

Nó's Évike, miért nem viszed helyre könyvedet? és te Tinka az irásodat? Azonnal megszegyenit Lilike, ni! már ott van a könyves poleznál, nyitja a katulyát hogy bele tegye irásodat. — Ej-ej Tinka, soha sem tanulod meg, hogy rendes és szófogadó légy? — pedig, ez nagy hiba! bebizonyítom neked egy kis történettel is, melyet azonnal elmondok és a melyből meg fogod látni, mily nagy bajokat okozhat a szófogadatlanság.

Jertek, hadd mondjam el, mig kötni nem látunk és Mili meg nem gyújtja a lámpát. — — — Lili czicza ide jön az ölembe, mert őt, kis bohó létöre, legnehezebb csendre szorítani, — majd eljártszik ruhám gombjaival és nyakkendőm rojtjait fonogatva, az ő szemecskéit is befonja az álom.

Tehát, hol volt, hol nem volt, nem az operenciás tengeren, hanem a Sajón tul, L—falván, nagyanyjánál volt, egy kis leány, Margit, aki nagyon eszes, kedves kis leány volt. — Az iskolában néhány pillanat alatt megtanulta leczkékjét; aztán kivette a zubbonya alatt rejtegetett mesés könyvet, és olvasott, olvasott úgy, hogy se látott, se hallott egyebet mint a mesében szereplő kigyóraj vitézt, hétfejú sárkányokat, falombján himbálódzó tündéreket — melyek gyöngyvirág esészékből szörpölték a tündérkávét az az friss harmatot, mignem eljött a nap forró lehelle-tével, s tündért, harmatot a felhőkbe kergetett.

Később is, mindön Margitka már nagyobbacska lett, épen így szerette a meséket, történeteket olvasni, s mamája gyakran korholta, mert ez olvasmányok miatt Margit néha megfélekedett a reá bízott teendőkről.

Végre anyja kiszabta az olvasásra szánt órákat, este pedig, kivált ágyban határozottan megtiltotta az olvasást. Ezért, amint lefeküdt Margit, be kellett anyja szobájába küldeni gyertyáját.

Ez a rend jól folyt egy ideig, míg a mi kis leányunknak egyszer valami nagyon szép történet nem került kezébe. No ekkor meg volt a kísértő, egész délután azon törte a fejét, miként folytathassa este olvasmányát és végre a kis hamis egy viasztekereset kaparított meg néhány darabka cukorért kisebb testvéreitől, kik ezt karácsonyfájukról tették el emlékül.

Igy hozzá készülve, alig várta, míg anyja a szomszéd szobában elaludt, hogy könyvét elővehesse; ez jó sokáig tartott, de végre hallván, hogy a mama csendesen pihegve álomba merült, dobogó szívvel látott olvasáshoz. Tudta, hogy nem egészen helyesen cselekszik, hogy a gonosz kísértés győzedelmeskedett most rajta.

Hanem a mi kis Margitkánk nemcsak hogy sokáig várt-míg anyja elszunyadt, hanem mintha előre jóvá akarta volna tenni hibáját, egész nap igen szorgalmas volt, sokat segített anyjának a befőzésnél, úgy hogy ötven üveg szilva és cseresnye lett készen estére. A tüznél való sütkörzés egészen ellankasztotta, úgy, hogy mikor lefeküdt, csakhamar elbágyadt és kedves könyve a földre hullva jelentette, hogy mélyen alszik az, ki még

az inént oly figyelemmel kísérte sorai közt a mese nemes délczeg lovagját.

A végzetes kis viasztekeres égve maradt, s a viasz, miután senki sem igazgatta, csakhamar leolvadt és kanócza lángolva terült el a folyadékban, — míg végre maga az asztal is pattogva égni kezdett.

A nagy világosság egy baglyot csalt az ablakra, melyet vijjogva csapkodott szárnyaival, míg az üvege, csörömpöive alálhullott. — A zajra ijedten rezzent föl mély álmából szegény Margitka, fölugrott és gyorsan elfojtotta a lángokat; életét a most már az ablak közt vergődő bagoly mentette meg, amely, hála az Égnek! nem mint a babona hirdeti halálhíröknek, de életmentőnek bizonyult.

E nagy érdemeért sokáig tartogatták a baglyot ugyanazon ablakban, melyben foglyul esett: Zolinak nevezték a baglyot, s a komoly képi madár fontosságának érzetében egész méltóságos pislogással fogadta naponként Margit kezeiből a friss májat. Margitka most már épen olyan öreg asszony mint én, és gyakran elmeséli az igaz történetkét kis unokáinak,

De most már elég, Lilike csakugyan elaludt, lámpánk is vigan ég, kis leányok dologra! hol a kötés? Oh azt az én szorgos Sárrikám már az asztalra készítette. Most tehát rajta gyermekek, vacsoráig még jócskán dolgozhatunk.

PÁLYA FÖLADVÁNY.

Nevessétek meg az e rajzon látható állatokat egyenként s mindenikről írjátok meg röviden kiválóbb tulajdonságait.
A három legjobb példyamunka jutalomban részesül. Első jutalom: egy díszes képes könyv; második jutalom: festékes
ládáska; harmadik jutalom: 100 darab levélpapír és boríték a nyertes nevének kezdőbetűivel.

A szülő, tanító vagy nevelő urak bizomptása szükséges, hogy segítség nélkül, magatok erejéből készítettétek a
pályamunkát. Beküldési határnap: 1877. ápril hó 15-ke.

A V A M P Y R.

(Képpel a 165 lapon.)

MIHELYT az idő kissé föleinged s tél apó után beköszönt a szelid tavasz, esténként faluhelyen sokszor láthatni egy furcsa állatot, mely nem madár, mégis röpül, még pedig nagy gyorsasággal. Bizonynyal ismeritek ti is. — a denevér vagy más néven bőregér ez, mely nappal sötét helyben elbújva aluszik s este és kora hajnalban jön ki, hogy élelmét megkeresse.

A denevér melegvérű, emlős állat s a négylábuak, nem a madarak rendjébe való. Számos faja van s az mely nálunk is található, a közönséges denevér, igen ártatlan, sőt még hasznos állat s nagyon helytelen dolog, hogy tudatlan emberek és pajkos gyermekek bántják és kinozzák. A denevér oly rovarokkal, lepkékkel táplálkozik, melyek esténként szoktak röpkedni; ezért röpked tehát ő is mindig csak ilyenkor. Ami más állatoknak az első két lábuk, az a denevérnek a szárnya: vállától első lábain végig s ujja hegyétől teste hátsó részeig bőr-közpönyeg forma szárnya van, melyet ki tud terjeszteni. Rendkívül gyorsan és egészen nesztelenül röpül és röptiben fogja el a rovarokat. A földön nem tud járni, hanem ha pihenni vagy aludni akar, hátsó lábán lévő éles körmeivel bekapaszkodik a fába vagy falba s fejjel lefelé csüggyve nyugszik. Télen, mikor rovarok nincsenek, a denevér is hosszú téli álmat alszik s többnyire nagy csapat gyűl össze valamely csöndes, elhagyott helyen, úgy hogy százanként is alusznak együtt.

A szegény denevérről sok esztelen babonát hisznek a tudatlan emberek; azt hiszik, hogy szeret az ember hajába kapaszkodni, hogy megeszi a kamrában a szalomát stb. Pedig a mi denevérünk bizony soha nem bánt senkit és semmit, hanem még hasznot tesz, mert tömördek

kártékony rovert elpusztít. Nemesak nem bánt másokat, hanem igen félénk; azonban jó bánásmóddal s nagy türelemmel meg lehet szelíltetni, annyira, hogy gazdája kezéből eszi a rovarokat.

De van a mi jámbor denevérünknek egy rokona, mely szerencsére tőlünk megszűnt, Amerikában él s mely igazán kellemetlen, sőt vérengző állat; egészen olyan alkotásu, mint a mi denevérünk, de nagyobb, szárnyai két láb hosszúak, feje is hosszukásabb s orrán egy furcsa bőrlap látható. Közönségesen vampyr-nak nevezik. Ez már nemesak rovarokkal él, hanem nagyobb állatokat is megtámad, s ezért a pihenő lovakra, ökrökre rászáll, beléjük harap és szívja vérüket. Sőt az emberekre is rászáll, ha szabad ég alatt alusznak, ami ott a meleg éghajlat alatt gyakran megtörténik. De azért a vampyr sem valami nagyon veszedelmes állat, mint sokáig híresztelték, mert különben épen olyan félénk, mint a mi közönséges denevérünk.

BETÜREJTVÉNYEK.

te te
te te te
te te

P

K 1 tűz

JÓ BARÁTSÁG.

(Képpel a czímlapon.)

MÉG azt mondják: kutya-maeska
Barátsága veszett dolog,
Hogy a ezicza ebet karmol
S hogy az eb maeskára morog.

Pedig bizony csak szóbeszéd!
Magam is mi sokszor láttam
Kutyát maeskát a legnagyobb,
Legszorosabb barátságban.

Volt nekünk egy kutyánk otthon.
(Jól emlékszem a vén Bun-ra)
Mindig a farkát esováta
Cacadubius kandurra.

S Cacadubius is nyájias,
Kedves volt a hü állattal.
Csöndesen szuszogott a Bun
S a czírmos dorombolt halkal.

Igy éltek ök éveken át,
Éjjel-nappal voltak együtt.
Mikor vén Bun elszundított
Cacadubi reá feküdt.

Világosan emlékezem —
S visszagondolván reája:
Legott le is rajzoltattam
A »Kis Lap«-otok számára.

AZ ELTÖRT VIRÁGEDÉNY.

— Beszélyke. —

MÉG egyszer és utoljára kérdezlek
Milike! Valld meg őszintén, hogy
te törted el az aranyos virág-
edényt! A kár ugyanis meg van már, jóvá-
tenni nem lehet; de ezt a makacs tagadást
nem tűrhetem s csak akkor bocsátok meg,
ha őszintén vallomással iparkodol helyre-
hozni hibádat.

— De édes nénikém, hogy mondhas-
sam, hogy én törtem el, mikor nem tet-

tem . . . igazán nem tettem! felelt Milike
könyezve.

— Ez már mégis szörnyű megátal-
kodottság! szólta Mari néni boszusan. Ma-
gad voltál a szobában, bevallod, hogy
mikor korán reggel bementél, senki sem
volt ott — s mikor kijöttél, a drága vi-
rágedény már el volt törve. Ki tehetta
volna hát más, ha nem te?

— Nem tudom, — de én nem tettem!

— Jól van, ha annyira makacs vagy,
viseld következését. Én csak annyit kíván-
tam, hogy őszinte vallomást tégy: nem
büntettelek volna. De megátalkodottságod
büntetést érdemel s ezért ma este itthon
maradsz.

Milike elsápadt, de nem szólt sem-
mit. Nagy szó volt az, amit a néni mondott:
ma este itthon maradni! Farsang utolsó
napja volt s a néni, hogy a gyermekeknek
örömük legyen, megígérte nekik, hogy el-
viszi őket este a czirkuszba. És most mind-
nyájan elmennek, jól fognak mulatni, csak
ő egymaga lesz otthon és busulhat ked-
vére. Ez már mégis rettenetes állapot!

A kis Milike szülei falun laktak s a
leányka, hogy tanulhasson mindent, amit
egy művelt leánykának tudni kell, az isko-
lai időre bent volt a városban Mari néni-
éknél, hol több gyermek volt s hol majd-
nem olyan jól érezhette magát, mint
otthon, mert Mari néni szigorú volt ugyan
és rendre, szorgalomra, engedelmességre
szorította a gyermekeket, de aztán min-
denféle jóval meg is jutalmazta őket. Mi-
likének nem is volt eddig semmi baja, vele
is meg volt a néni elégedve, — annál fáj-
dalmasabb volt tehát ez a mai eset. A
vendégszobában a pompás aranyos szélű

porcellán virágédény darabokra törve hevert a földön korán reggel, a szobában más senki sem volt, csak Milike és ő mégis tagadja, hogy ő törte el.

A néni, mint láttuk, nem hitt Milikének, mert hiszen ki más törhette volna el a virágédényt? Milike maga sem tudta megmondani, kire lehetne gyanakodni, csak azt ismételte, hogy ő nem törte el. És Milike igazat mondott, — nem ő törte el.

Könyezve ült a kis leány a szoba egyik szögletében: Mari néni látta, de megmaradt szigorú ítéllete mellett s csak egyszer figyelmeztette még Milikét, hogy ha bocsánatot akar nyerni, világosan be kell ismernie, hogy ő törte el a virágédényt. Milike azonban ezt nem tette s így szomorúan várta az estét.

A többi gyermekek csakhamar megtudták a szigorú büntetést, mely Milikére ki volt szabva s őszintén sajnálták, mert mindnyájan nagyon szerették kis rokonukat. De különösen Gizike, ki Milikével egészen egyidős volt, semmikép sem tudott megnyugodni s midőn délután magára maradt, Milikével, megölelte és így szólt:

— Kedves Milikém, de hát tedd meg, amit mamám kíván, valld meg, hogy te törted el azt a szerencsétlen virágédényt s akkor aztán vége lesz mindennek!

— Azt nem vallhatom meg, mert nem tettem, felelé Milike.

— Igen de mamám nem hiszi... s ha nem mondod, hogy igenis te törted el, akkor nem jöhetsz velünk este a cirkuszba.

— Nagyon sajnálom magam is... de nem segíthetek rajta.

— Dehogyan nem! Ha nem is te törted el, azért mondhatod. No bizony, hát mi van abban, azt mondani: »Én törtem el, nagyon sajnálom«? Ezzel véget ér az egészs este jól mulatunk mindnyájan, senki sem fog többé a virágédényre gondolni.

— Igen, de ha azt mondanám, az hazugság volna... mert én igazán nem törtem el.

— Ugyan bizony, de nagy dolog! szólt Gizella könnyedén. Senki sem tudja, ki törte el, rajtad van a gyanu, jól van, hát legyen! egészen egyszerűen megmenekülhetsz a kellemetlen büntetés alól, ha azt mondod, amit mamám kíván. Szeretném tudni, miért ne tennéd? Hiszen így ártatlanul szenvedsz, az pedig csak nem lehet igazság? No, ugye megteszed? Mamám épen jó, tehát csak szólj szaporán!

Mari néni, Gizella mamája, csakugyan épen bejött a szobába s Milike néhány pillanatig habozva állt, nem tudva, mit tegyen. Ugy látszik neki, hogy Gizellának valóban igaza van... mért kellene ártatlanul szenvednie? Ha a néni annyira kívánja azt a vallomást, jól van, hát legyen; — hazugság lesz ugyan, ha magára vállalja a virágédény eltörését, de ily mó-

MILIKE.

don megmenekül a büntetéstől, melyet nem érdemlett s este mulathat a többi gyermekekkel.

Már-már indulni akart a néni felé, hogy megtegye, amit Gizella tanácsolt . . . de az utolsó pillanatban visszarettent s így szólt magában :

— Nem! nem teszem, mert ez csunya tett volna; hazugságot mondanék, magamra vállalnék olyan hibát, melyet el nem követtem és mindezt csak azért, hogy este mulatságom legyen. Nem! inkább tartsanak rosznak mások, mint hogy pirulnom kelljen saját magam előtt. Inkább türom a nem érdemlett büntetést, hogysen hazugsággal, csalárdsággal meneküljek.

És a derék kis leányka, amint ezt jól meggondolta, bele is nyugodott; mert érezte, hogy az a helyes, amire most elszánta magát. Ha nem hisznek szavainak, ha minden jel ellene bizonyít, az szomorú és fájdalmas ugyan — de mégis jobb így, mint hogy Gizella meggondolatlan tanácsát kövesse. Persze, amint az est közeledett, mindinkább keservesen érezte Milike szomorú helyzetét. A többi gyermekek már öltözködni kezdtek, hogy csinosan jelenjenek meg a csirkuszban, — Milikének csak nézni kellett a készülődést, hallgatni a vidám beszédet, az örömet, mellyel a többiek az esti mulatság elé mentek. Mondhatom, ezek nehéz percek voltak a kis leány számára!

Néha-néha, de csak egy pillanatra visszatért a kísértés, hogy Gizella tanácsa szerint cselekedjék, magára vállalja a virágédény eltörését s így bocsánatot nyerve a nénitől, eljusson szintén a csirkuszba. Azonban mindannyiszor legyőzte a kísértést, nagy bosszúságára a kis Gizellának, ki sehogys tudta fölfogni, hogy Milike ugyan mért nem mondja már azt a néhány szót, mellyel megszabadulna a nem érdemelt büntetéstől.

Már nem sokára indulni kellett, midőn egyszerre léptek hallatszottak és egyuttal vidám hangok is. Samu bácsi érkezett haza, Gizella apja, ki egész nap oda volt, kirándulást tevén falura legidősb fiával, Ernővel. A gyermekek körülfogták atyjukat és a már bajszos, szakálas Ernőt, ezek is örültek a viszontlátásnak, de Samu bácsi csakhamar észrevette,

hogy itt készülnek valamire, csinosan föl vannak öltözve mindnyájan, csak kis rokonuk, Milike ül komoly, szomorú arccal a sarokban. Meglepetve kérdezte, tehát, mit jelentsen ez? Neje, Mari néni, röviden el is mondta a dolgot, de még jóformán be sem fejezte beszédét, mikor Ernő hirtelen fölugrott és így szólt:

— Micsoda? A virágédény miatt kell szenvednie Milikének? Hiszen ő abban egészen ártatlan, azt én törtem el!

Te . . . te törted el? kérdé anyja csodálkozva.

GIZIKE.

— Ugy van, kedvesem, szólt az apa: korán hajnalban, mielőtt utra indultunk, a távesővetemet kerestük a vendégszobában s ekkor a sötétben Ernő szerencsétlenül feldöntötte a nagy virágedényt. Még aludtatok mindnyájan, nem akartunk háborgatni, — persze, nem jutott eszünkbe, hogy más valaki ártatlanul szenvedhet, ha távozásunk előtt meg nem mondjuk, hogy mi okoztuk a kárt.

Mari néni könyes szemekkel sietett Milikéhez, megcsókolta s így szólt:

— Kedves jó gyermek! Így hát igazságtalanul bántottalak! És te megmutatod, mily derék leányka vagy: mert inkább eltörted az igaztalan büntetést, mint hogy hazugság árán menekülj tőle! No, de majd máskor beszélünk erről, most hamar öltözzél, hogy velünk jöhess!

Milike nem volt haragtartó, — egy pillanat alatt elmúlt szomorúsága, midőn látta, hogy többé nem kételkednek ártatlanságában. Sietett felöltözni s néhány perc múlva az egész kis társaság vidáman, indulásra készen állott.

Mialatt a gyermekek fölkészültek, Mari néni elbeszélte férjének és Ernőnek, mért esett a gyanu Milikére és elmondta azt is, hogy azért akarta büntetni, mert makacsságnak gondolta azt, ami pedig igazságszeretet volt, mert a kis leány nem akart hazug vallomás árán mulatsághoz jutni. Ekkor aztán Samu bácsi és Ernő is megcsókolták a leánykát s mindnyájan jókedvűen elindultak az esti mulatságra.

Csak Gizella lett egyszerre nagyon komoly és sokáig szótlannul lépdelt Milike mellett; végre aztán megszólalt:

— Tudod-e, Milike, hogy nagyon megszégyenítettél, hogy te sokkal, nagyon sokkal jobb vagy, mint én! Milyen csunya, rossz tanácsot adtam én neked! Ha követted volna, most milyen szégyen érne mindkettőnket! Az én tanácsomra magadra vallottad volna a hibát, kitünt volna, hogy nem igaz, hogy csak a büntetés miatt tetted. Te nemesebb voltál, nem hazudtál, az igazság kitünt és most minden jól van. Ezután, ígérem, én is a te példádát fogom követni!

Gizella megtartotta szavát. Milike pedig ezután is mindig megmaradt az igazmondás mellett s olyan kedves, derék leányka mindakettő, hogy mindenki méltán szeretheti őket.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

»A KIS LAP« XII. köt. 6-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Önképző kör.“

Helyesen fejtették meg: Juhász Erzsike, Latinovics Gizella, Anna, Irén, Mária és Emma, Löw Regina, Fischer Ödön, Drucker Matild, Fraenkel József, Rohonczy Lajos, Michl Ida, Hufnagl János, Rozinger Gizella, Jenny és Béla, Okolicsányi Margit, Schwarz Kálmán, Korányi Anna, Lajos és Bandi, Kaufmann Gizella és Sándor, Majláth Gusztáv, Karfunkel Károly, Singer Janka, Sipos Vilma, Festetics Géza és Maresa, Kiss Mariska, Mányi ref. kisebb népi-kola növendékei, Müller Julia, Irma és Hermína, Baky Benze, Diémár Ernő, Sziklássy Etelka, Krauz Flóra, Molecz Károly, Rudolf Mariska és Anna, Jagasics Ilona és Mariska, Schwarz Miksa és Gyula, Polátsek Sámuel, Ráth Mari, Kreskay Piroska és Emma, Lichtmann Lipót és Mór, Torossy Olíva, János és Antal, Mocs Laura, Nagy-kikindai izr. iskola növendékei, Sturm Teréz, Irma és Gábor, Szászy Etelka, Rigler Gusztó, Burján Ilonka, Rupp László, Retezár Etelka, Hóbor Kálmán, Löw Szeréna, Zinsenheim Ilon és Teréz, Herbert Ferencz, Czorda Mariska, Kremniczky Józsi, Pék Szeréna, Malvína és Miksa, Almási Ilon, Róza, Erzsike, Csathó Sárika, Frank Endre, Lehoczky Emma, Záhorzsky Irén és Margit,

Nagy
Weisz
és He
marja
Polat
Lujza

ban

I
lyódy,
Balog
Szikl
Jenő
Kunst
Ilka é
csány
Margi
Irén é
Trayt
zella,
Irma,
Lajos,
Matild
Ridlen
Michl
Koller
Schus
Margi
Adél,
Janka
Herm
Maris

előltz
előbb

legce
küldé

Nagy Mariska, Nerolda Károly, Koller Ilonka, Weisz Márton, Kollerich Margit, Guttmann Ilona és Hermína, Jéhn Győző, Rézey Janka, Szentmárjay Ilona, Paiss Mariska, Szikszay Sándor, Polatschek Hugó, Würtzler Lajos, Csicsmanczay Lujza, Bauer Ignác, Klima Rezső, Béli László.

*

A »KIS LAP« XII. köt. 8-ik számban közölt képrejtvény megfejtése:

„Önálló.“

Helyesen fejtették meg: Somlyódy László, Raschovsky Matild, Janka és Paula, Balogh Feri, Zinsenheim Ilon és Teréz, Károlyi Szidike és Gizuka, Kovács Vilma, Rosos Zoltán, Jenő és Lajos, Horváth Irén, Fraenkel József, Kunstadt Jakab, Basch Regina, Balássovich Alice, Ilka és Laczi, Majláth Gusztáv, Singer Adél, Turcsányi Elemér, Dushegyí Gyula, Forster Gizella, Margit és Laczi, Nerolda Károly, Záhorszky Irén és Margit, Jezovics Ilka, Marika és Kálmán Traytler Andor, Lehoczky Emma, Vértessy Gizella, Tanos Irma, Grünstein Szidonia, Bódy Irma, Drucker Henrik, Götl Anna, Rohoneczy Lajos, Rupp László, Csathó Sárika, Drucker Matild, Okolicsányi Margit, Irma és Örszike, Ridler Emma, Rozinger Gizella, Jenny és Béla, Michl Ida, ifj. Boeskár Ambrus, Nagy Mariska, Koller Ilonka, Bakay Etelka, Török Gizella, Schuster Rozina, Mara Róza, Orbán Karola, Kiss Margit, Gabányi Aranka, Bauholzer Irén, Fried Adél, Veisz Márton, Kollerich Margit, Singer Janka, Karfunkel Károly, Guttmann Ilona és Hermína, Waldner Mariska, Lithvay Ilonka és Mariska, Szási Etelka, Ásványi Mariska, Sturm

Teréz, Irma és Gábor, Hornitsek Mari, Spitzer Vilma, Bernáth Lajos és István, Boleman Emma, Legény Oszkár és Lajka, Szentmárjay Ilona, Rézey Janka, Jéhn Győző, Paiss Mariska, Rudolf Mariska és Anna, Kutassy Erzsike, Polatschek Hugó, Kampis Lenke, Palocsay Gyula, Weisz Jakab, Meczner Sándor, Bánffy Ferencz Brázovay Vilma, Bogdánfi Katinka, Schmidt Mária, Weinberger Gizella, Farkas Mari, Berger Májér, Fischer Betti, Póznér Samu, Rozenberg Hani, Vajda Heléna, Dondon Mária és Anna, Burger Mariska, Kreskay Piroška és Emma, Blener Miklós, Buday Emma, Burián Ilonka, Csendes Dávid és Náci, Kálmán Kálmán, Soltz Gizella és Berta, Knebel Feri, Riedl Vilma, Rozenberg Atilla, Torossy Oliva, János és Antal, Torkos József és Imre, Tripolszky Erzsike és Gyula, Henger Béla, Zoltán Jolánda, Szász Gusztáv, Szikszay Sándor, Szöcs Zoltán, Kenesey Vilma, Szongott Vetti, Roszner Aladár, Merza Gizella, Bauer Ignác, Németh Ilona, Okolicsányi Gizella, Csicsmanczay Lujza és Gizella, Blaskovics Ilma, Würtzler Lajos, Salamon Eszti és Natter Hermína, Luksits Etel, Neumán Etelka és Weinberger Ilka, Sziklássy Etelka, Kremiczky Jóska, Klima Rezső, Szentiványi Toncsi és Jósi, Karcsei Irma, István és Gyula, Kamár Ilona, Nehrebeczki Ilona, Dienes Lenke, Wellisch Malvin és László, Béli László, Rothschild Linka és Lujza, Farkas Szeréna.

*

A »KIS LAP« XII. köt. 5-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Bauer Ignác, Propper Berta, Száli, Pepi és Jenő.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel fölkerjük a „Kis Lap“ azon előfizetőit, kiknek előfizetésük márczius hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

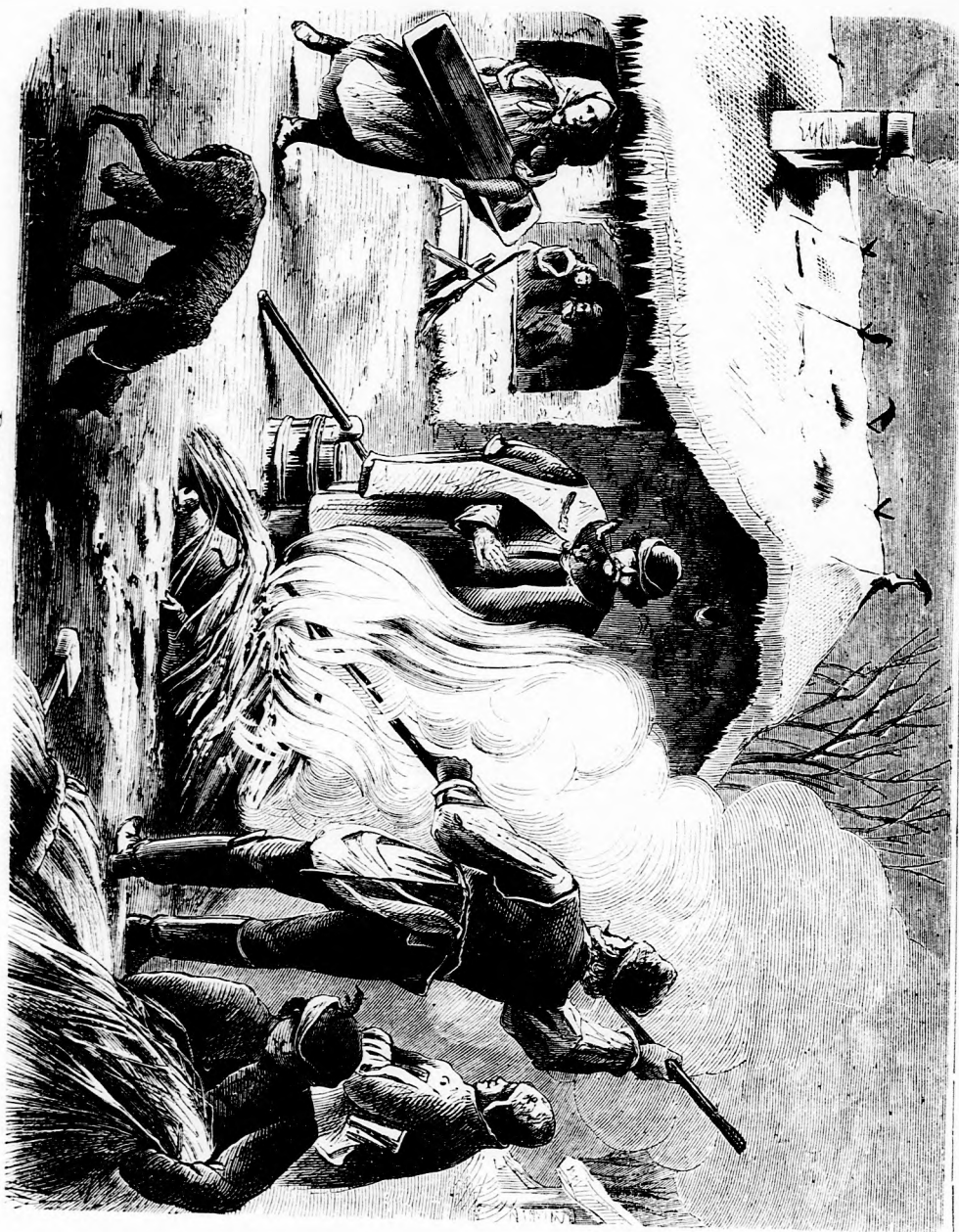
Előfizetési díj:

Negyedévre 1 frt 40 kr.

Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetési pénzek, (melyeknek beküldésére a postai utalványok használata a legcélszerűbb) az „Athenaeum“ kiadó-hivatalához, Budapest, ferencziek tere 7. sz. küldendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Diszno-mörköles. (Ásd a 166. Japón.)

Felölts szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.